

до платно, тогава рекохъ тос — часъ стѣна та е бѣла, платно то е бѣло. Понятіе за бѣло добыхъ отъ яйце то, и го съединихъ съ понятіе то на платно то, и на стѣна та, сирѣчь научихсе да разсуждавамъ, и да се мысла: и отъ това познахъ, че имамъ умъ. Знаніиѣ тѣ ми вѣке пораснахъ и се окрасихъ.

Отъ какъ живѣиѣ на свѣтъ а, арапинъ не видѣхъ: но можъ да смыслѣ арапинъ; сирѣчь, въображавамъ на умъ а си арапинъ, комуто кожъ тѣ да е чернъ. Този видъ на понятіе то се зве явленіе. Имамъ явленіе, че е пѣшо си, ако и іоще не съмъ го чувствовалъ.

Когато имамъ понятіе за вѣщи тѣ както сѣ, тогава мойте понятія сѣ истини, но кога то имамъ инакво понятіе, а не както сѣ, тогава монте понятія се звѣтъ лажовни и сѣ едниѣ речъ измаи: сирѣчь, кога мыслиѣ земля та околчеста, и мѣдъ а сладкъ, тогава понятія та ми сѣ истини: но когато мыслиѣ земіѣ та равнѣ, като паралия, и мѣдъ а горчивъ, като пелинъ, тогава се маміѣ, сирѣчь понятіиѣ тѣ ми за земліѣ та и медъ а сѣ лъжливи.

Отъ понятія та едни сѣ приятни и сладки, и кога ги мыслиѣ чувствувамъ сладость и веселіе: а други сѣ блутки, неприятни. Която вѣщъ мѣ ослаждава, мѣ развеселява, неіѣ азъ іѣ желаіѣ, искамъ и посягамъ за неіѣ: а която не ми е пріятна, ми е блутка, не желаіѣ, но отбѣгнувамъ отъ неіѣ. Кога-то съмъ гладенъ или жъденъ, и смела хранѣ тѣ или пітіе то, тогава осѣщамъ радость, и за това искамъ да ямъ или да пііѣ: когато съмъ уморенъ, желаіѣ да си починѣ: когато трѣперямъ отъ студъ, желаіѣ да се стопла. Но когато мѣ ожили оса, или мѣ біе нѣкой, тогава осящамъ отвращаванѣ, и не искамъ да мѣ ожили оса, или да мѣ біи нѣкой.

Когато ща да добііѣ понятіе за муле, или на пѣянье то на славій а, или на вкусъ а на питронъ а, тогава по